

Кожну хвилю у кожную днину гріє душу твоє ім'я,
Ненаглядна, горда, єдина, Україно моя.

Василь Симоненко

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 79-80 (14388-14389), 3 ЖОВТНЯ 2025 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

Довгождана зустріч

Днями небадужі білоцерківці отримали змогу зібратися в центрі міста з дуже гарного і зворушливого приводу: після звільнення з полону додому повернувся наш захисник **ВАЛЕРІЙ КАШУБА**. Він потрапив у лапи ворога ще на початку повномасштабної московської агресії під час боїв за Київщину – на рідній землі його чекали понад три роки.

Зустрічаючи земляка, керівник «Ветеранського простору» Максим Коноплястий запевнив Валерія, що в нашому місті є люди, які готові його підтримувати й допомагати у вирішенні всіх проблемних питань. Накинув на захисника Прапор України й обійняв.

Всі, хто зустрічав воїна біля міської ради, дякували йому за захист, силу волі, за те, що вистояв у ворожому полоні, не зламався, витримав. Надарували квітів. Подарували квіти й мамі Валерія зі словами вдячності за сина. Попереду його ще чекає повноцінне відновлення й повернення до себе – відомо, які випробування проходять наші військові в полоні нелюдів. Але головне вже сталося – воїн вдома, а поруч – найрідніші люди, а значить, любов, затишок, розуміння, безцінна підтримка.

З відкритих джерел

Біла Церква – під комбінованою атакою

У ніч на неділю, 28 вересня, Київщина, зокрема Білоцерківський район і Біла Церква, зазнали масованих повітряних ударів, завданих московськими окупантами.

▲ На жаль, внаслідок комбінованої атаки (на місто летіли безпілотні літальні апарати і крилаті ракети) є пошкодження та руйнування житлових багатоквартирних будівель, приватних домогосподарств, об'єктів цивільної інфраструктури, нежитлових, виробничих і складських приміщень та автотранспорту. За словами секретаря Білоцерківської міської ради Володимира Вовкотруба, в місті зафіксовано влучання в 11 локацій, нанесених 34 БПЛА та 5 крилатими ракетами, внаслідок чого виникла надзвичайна ситуація воєнного характеру місцевого рівня. На щастя, всі живі. Деяким постраждалим медична допомога була надана на місці. Загалом за нею звернулися три особи.

▲ Володимир Вовкотруб нагадав громадянам, представникам бізнесу, які постраждали, про обов'язкову необхідність звернутися до Центру оперативного реагування, щоб зафіксувати руйнування, за телефонами: **067-310-77-55, 099-310-77-55, 063-310-77-55**. Просив також звернути увагу на оновлений порядок отримання одноразової матеріальної допомоги для постраж-

далих внаслідок російської агресії, з яким можна ознайомитися за посиланням: <https://bc-rada.gov.ua/node/16598>.

▲ Щоб ліквідувати пожежі на місцях влучань, усі відповідні служби працювали в надзвичайно посиленому режимі. Ведеться також робота з фіксації злочинних дій рф, визначення розмірів пошкоджень та послідовності дій з ліквідації наслідків обстрілів.

▲ **УВАГА!** Служба безпеки України вкотре наголошує на забороні знімати та оприлюднювати відео і фото про діяльність Сил оборони й наслідки ворожих обстрілів. За поширення інформації про переміщення зброї та бойових припасів, розміщення та переміщення підрозділів ЗСУ настає кримінальна відповідальність. Також заборонено знімати об'єкти критичної інфраструктури (електростанції, залізничні об'єкти тощо).

▲ Відповідно до ст. 114-2 Кримінального Кодексу, особа притягається до кримінальної відповідальності, якщо поширена нею інформація раніше не розміщувалася у відкритому доступі підрозділами Сил оборони або іншими уповноваженими державними органами. Такі діяння караються позбавленням волі на термін від 5 до 8 років.

▲ Якщо ж ці дії вчинені за попередньою змовою групою осіб або з корисливих мотивів, або з метою надання такої інформації представникам рф, вони караються позбавленням волі на строк від 8 до 12 років.

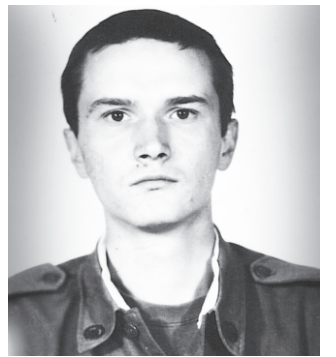
▲ Публікація таких матеріалів у інтернеті розцінюється як коригування ворожого вогню і є злочином, що карається відповідно до закону.

▲ Закликаємо громадян не допомагати ворогові та не оприлюднювати фото й відео з місць влучання у відкритому доступі. Це дає змогу противнику без додаткових зусиль здобути важливу інформацію про ефективність своїх ударів.

Останні почесні...

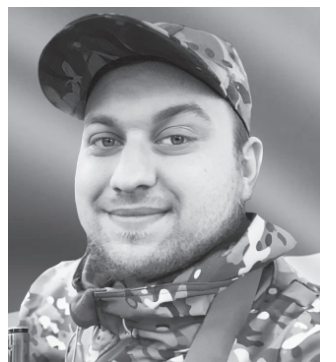
Марно питати, скільки ще триватиме ця війна. Марно, бо той мерзотник, що її затіяв, не хоче завершення. Його влаштує тільки наше повне знищення. Але українці б'ються. У тяжких та нерівних боях ми втрачаємо синів і доньок, якими пишаємось, за якими під час останніх почесностей і довго після них краються наші серця. Кожне прощання – це невимовний біль...

Білоцерківська громада із сумом провела в останню путь земляка – молодшого сержанта **Богдана Ігоровича КІРПАЧОВА** (1976 року народження). Він служив стрільцем у стрілецькому батальйоні однієї з військових частин. Загинув 5 жовтня 2023-го, коли виконував бойове завдання поблизу Кліщіївки на Донеччині.

Поріг вічності переступив білоцерківець, солдат **Михайло Станіславович ЗАБОТІН**, стрілець-гранатометник військової частини А 4044, який у листопаді цього року міг би відзначити тільки 28 років...

Схиляймо голови в скорботі, земляки. Віддаймо шану тим, хто став на наш захист і повернувся на щиті.

Ім потрібні наші голоси

Минулого тижня Біла Церква долучилася до традиційної Всеукраїнської мирної акції «Не мовчи! Полон вбиває» на підтримку полонених та зниклих безвісти, яка пройшла у формі автопробігу.

Колона автомобілів з прапорами військових підрозділів, портретами героїв та плакатами вирушила від майданчика біля станції «Роток», пройшла центральними вулицями нашого міста та фінішувала в селі Фурси.

Дорогою в гучномовець лунали слова, які пронизували серце: «Полонені чекають на свободу!», «Зниклі потребують правди!», «Загиблі заслуговують на шану!»

У Фурсах, біля портретів полеглих земляків, відбувся імпровізований мітинг. Тут до учасників звернувся сільський голова Сергій Шаравара, наголосивши на важливості подібних мирних акцій.

Виступ дружини зниклого безвісти захисника Тетяни Петренко вразив своєю відвертістю та глибиною. Кожне слово пані Тетяни було криком зболеної душі.

Всі присутні схиляли голови в пам'ять про тих, хто віддав життя за Україну, і поклали квіти до портретів героїв, пам'ятних дощок та на могили полеглих воїнів на кладовищі села.

Нам не можна зупинятися!

Голос кожного з нас має значення, адже саме нашим голосом кричать ВОНИ, ті, хто сьогодні в полоні, хто зник безвісти.

Разом ми змусимо світ почути правду! Разом ми повернемо наших захисників додому.

Леся КРИЖЕШЕВСЬКА,
представниця спільноти «Жінки зі сталі»

♦ Ми так занурені в реальність, нав'язану війною, що іноді самі не усвідомлюємо, наскільки вона нас змінила. Змусила над цим замислитись... вистава «POSTПІСНЯ», яку запропонував білоцерківському глядачеві до перегляду на сцені театру імені Панаса Саксаганського перший н е д е р ж а в н и й театр Донеччини «Terra Incognita» – мариупольський колектив, що зараз базується в Києві, єдиний в Європі театр митців-біженців, які пережили окупацію та вимушене переселення через війну. І їхній погляд на всім давно нібито знайому п'єсу Лесі Українки «Лісова пісня» не просто здивував, а підштовхнув до несподіваних запитань і роздумів.

♦ Це знайомство важко назвати комфортним. От саме некомфортність, оголеність нерва, напруга відчувалися протягом усього дійства. Звісно, класичний сюжет Лесі Українки сам по собі не надто оптимістичний і надається до неоднозначних, складних інтерпретацій. У цьому ж випадку режисер-постановник Анатолій Левченко та його трупам пропонують виставу, в якій «поєднано фентезі й антиутопію, протистояння двох різних реальностей, запрошуючи глядача розмірковувати про наше можливе майбутнє» (так ідеться в пресрелізі для журналістів). Тут ми побачимо «знайомих героїв у нових умовах: історія Мавки й Лукаша постає в постапокаліптичному ракурсі, у світі після руйнувань, коли старі закони вже не працюють».

♦ На героях будуть чудернацькі костюми: Лукаш із дядьком Левом, приміром, вийдуть у спецодязі рятувальників і в респіраторах... На Мавці буде біла накидка, що імітуватиме крила. А на Килині – такий собі мішок-сорочка. Дія відбуватиметься на чорному тлі під дивними шнурками-коренями-чи-деревами. Тут буде багато пластики, яка витікатиме з болю, гримуча суміш почуттів, магія й чари, гра світла й зміна настроїв...

♦ Це неможливе зіткнення двох паралельних світів не обіцяє нічого доброго жодній зі сторін. Чи не тому так калічаються люди (мати Лукаша, яка вперше з'являється перед нами з одією милицею, зрештою стрибає вже на двох, а спочатку проворна жіночка Килина пізніше змушена ходити з ковінкою)? Чи не тому так жорстоко розбивається серце вразливої, чистої лісової Мавки, яку перед дорогою у вічність мучать конвульсії невідомо

«Ніяка туга Краси перемагати не повинна»

звідки виниклої жорстокої чарівної сили. Та найбільш вражає те, що Мавка... дає волю рукам, простіше кажучи, з неймовірною злістю роздає ляпаси! Це грубо, так. Вона вже не терпить покірно принизливих натяків чи образ ані від Перелесника, ані від коханого... Ліс із його химерним людом також став жертвою зіткнення двох світів. Мені здається, це одне з пояснень такої Мавчиної метаморфози. Але згадалися слова режисера, з яким вдалось поспілкуватися перед виставою: «У п'єсі один з героїв говорить: «Бо ти забула, що ніяка туга Краси перемагати не повинна». На цьому ми й зосереджуємося. І якщо щось не так і вийшло в Лукаша й Мавки, то тільки тому, що вони дійсно забули: краса, добро мають перемагати. І добро мусить бути не просто з кулаками, а ще й озброєне. За красу треба битися...»

♦ Безумовно зачарувало музичне тло дійства. «POSTПІСНЯ» – це вистава, в якій навіть у паузах

між репліками звучить музика. Різна, але така доречна. І так по-новому тут лунає «Ніч яка місячна». Й ти раптом змінюєшся, переналаштовується твоя воєнна, холодна оптика, ти хапаєшся за унікальну можливість зануритися у своє, з дитинства рідне і близьке! Зрештою завдяки музицідесь аж на середині дії я раптом помітила навколо повен зал людей, які, затамувавши подих, вбирали в себе досить непросте прочитання класики мариупольцями. І аж тоді вдалось повністю прийняти цю незвичну, але таку гармонійну естетику народженого ними твору. Ба навіть більше – усвідомити бажання буквально зразу по закінченню передивитися виставу вдруге.

♦ Коли захочете переглянути «POSTПІСНЮ», згадайте імена акторів, які зіграли дійових осіб цієї постановки і багато з яких продовжують не тільки жити, а й творити в постапокаліптичний, постмариупольський, час: Лукаш – Микита Марченко, Мавка – Надія Борисова, Лісовик – Денис Мосіяш, Дядько Лев – Євген Сосновський, Русалка – Єлизавета Кисіль, Килина – Вікторія Носуля, Мати – Софія Ігнатенко, Перелесник – Єгор Онищенко.

АНАТОЛІЙ ЛЕВЧЕНКО, художній керівник «Terra Incognita» та останній головний режисер Мариупольського драмтеатру, заслужений діяч мистецтв України (з розмови перед виставою):

– Ми раді представити в Білій Церкві одну з перших наших вистав. Це відроджена вистава. Зрозуміло, що театр, який був у Мариуполі, розпався на друзки. Але ми їх «склеїли». Нас 12 людей в Україні і ще 10 по Європах. Дев'яносто відсотків акторів – мариупольці. Це переважно молоді люди, студенти акторських вузів. Але є і двоє поважних. Зокрема – заслужений артист України Анатолій Шевченко, який з нинішнього сезону є актором театру ім. Саксаганського.

Мариупольці в Білій Церкві не випадково – як відомо, ми підписали з Київським академічним обласним театром ім. П.К. Саксаганського на чолі з Тарасом Мазуром меморандум про співпрацю. Принагідно дякую партнерам, які надають нам приміщення безплатно. Спасибі й Київській обласній раді та всім, хто відгукнувся.

Нашому проєкту більше року. За цей час ми відновили 5 вистав. Саме ця зустріч з глядачем дуже хвилює, адже в залі мають бути (й були) біженці, ВПО, родини загиблих героїв, волонтери. Бо наш театр працює для людей, яких намагалися позбавити життя і щастя.

Ми віримо, що ця війна – не в окопах, а в головах людей. Тому слоган нашого театру: «Розумний театр – для розумної людини». І в цій виставі – нашому варіанті «Лісової пісні» Лесі Українки – ми говоримо саме про те, що війна рано чи пізно закінчується. Але наскільки вартісними є ті закони, які призвели до цієї війни?..

До весни ми плануємо показати весь наш репертуар білоцерківському глядачеві. Поки що це 5 вистав. Незабаром вийдуть ще дві. Мене завжди питають, чи будуть комедії. Я кажу: ми цього не робимо принципово. Якщо комусь не подобається, значить, ви не свій (другий слоган театру: «Свій до свого по своє»).

Щодо того, що, мовляв, під час війни не варто ставити серйозні, глибокі вистави, бо люди хочуть відпочинку та розваг, можу переконливо засвідчити: я в професії більше 30 років, і ще студентом, коли війни не було, чув цю байку. Це міф, фейк. Ми вже досміялися всі разом до такого, що зараз ридеємо. А комусь хочеться сховатися в якусь уявну бульбашку. Як моя сусідка в Києві каже: «Як нібито переживьом ету війну і будемо жити далі»... Мається на увазі – як раніше. А хіба не зрозуміло, що як будемо жити, як раніше, то результат буде такий самий або ще гірший. На жаль, ми можемо дійти до того, що було в Мариуполі, всією країною. Тому так, комедія – це без нас.

ДЯКУЄМО АНАТОЛІЄВІ ЛЕВЧЕНКУ ТА ЙОГО «TERRA INCOGNITA» ЗА ЧЕСНУ, ВІДВЕРТУ, СМІЛИВУ ТВОРЧУ Й ГРОМАДЯНСЬКУ ПОЗИЦІЮ. ДЯКУЄМО ЗА ПОДАРОВАНУ ПУБЛІЦІ МОЖЛИВІСТЬ НЕ ТІЛЬКИ СПОГЛЯДАТИ, А Й СПІВТВОРИТИ, ДУМАТИ, ВІРИТИ.

Валентина ХРАБУСТ

Спогади про Миколу

ОЛЕКСАНДРА ІВАНІВНА БІЛИНКЕВИЧ-ВІНГРАНОВСЬКА свого часу написала спогади про чоловіка – видатного поета Миколу Вінграновського (2009 рік), фрагменти яких нині опубліковані в Українській літературній газеті й називаються «Спогади про Миколу». Я прочитав ці щемливі фрагменти і в котрий раз відчув, як душа знову занурилася в глибину пам'яті й нестерпно живе в ній, як дивна певність...

І знову згадується неповторна Рось і сиві сутінки, що обійняли вечір, і поповнюється призабута пам'ять та в котрий раз пірнає симпатична неспокійна качечка, про яку згадувала легендарна Ліна Костенко, яка свого часу присвятила поету такі поетичні рядки:

А все так само. В лузі ходить кінь.

І Рось як Рось, як річка, а не Лета.

І дощ іде. Шукає той курінь.

І сонце встало. Жде того поета.

Микола Степанович ще до 40 років життя від присвят відмовлявся і, як завжди, не пояснював, чому. І колеги, і друзі не розуміли, що саме Поезія – стан його власної душі. Звертаючись до таких віршів, як «Вас так ніхто не любить» чи «Я сів не в той літак», Олександр Іванівна помічає, як автор терпеливо аналізував свої думки. А дружина, яка була не тільки досвідченим психологом, заслуженим лікарем, а й людиною творчою, допомагала йому розібратися в цих творчих малюнках.

Хочу кілька слів сказати про класичну повість «Манюня», що була свого часу опублікована в різних виданнях і написана саме за обсягом невеличкої повісті, а не роману (як раніше задумував автор). Авторка згадувала, як на базарі – саме як і де – поет купував свою кобилку. Він по-змовницькому тоді посміхався і відповідав: «Це все я придумав». А згодом на березі Росі захоплено в котрий раз розповідав про вовка Сіроманця, героя ще одного твору, стверджуючи: «Це я його таким змалював у своїй уяві».

Микола Степанович був цікавим співрозмовником. Я завжди згадую І. Драча, П. Засенка, Л. Талалая, А. Качана, П. Вольвача, з ким випадало часто приємно спілкуватися і дослухатися їхньої думки. Він завжди стримано говорив і тихенько розчинявся у тиші.

Якось він запросив мене до себе на зустріч з В. Біляєвим, який тоді проживав у США (до речі, він наш земляк, родом з Білоцерківщини). Біляєв у той час працював над перекладом англійською мовою роману

«Наливайко». Я запропонував йому провести творчу зустріч в його рідному селі. Він погодився. Але не знаю, чи зустріч тоді відбулася, чи ні. Олександра Іванівна в своїх спогадах про це не згадувала.

Гостюючи у Вінграновського, ми ще довго-довго зацікавлено розмовляли, доки сині столичні сутінки не обійняли цей пам'ятний вечір.

При сприянні Біляєва було засновано «Фонд-14 столиць України». Він тоді був зареєстрований зі своєю печаткою і бухгалтерією. На фільм «Гетьман Сагайдачний» кошти виділив фонд «Відродження». А потім Микола Степанович задумав розіслати по всьому світу листи-звернення в українські осередки про подальше фінансування цього плану. Було розіслано близько 300 листів-звернень. Відгуків виявилось не більше п'яти. Один із них досить вразив поета. Його надіслала старенька українка з Нової Зеландії з побажанням успіхів автору та із загорнутими в копіювальний папір (щоб не просвічувались дорогою) десятьма новозеландськими доларами.

Із задуманих 14 документальних фільмів про історію України він встиг зробити чотири. Як розповідала Олександра Іванівна про творення роману «Наливайко», Микола Степанович писав його в стані нестримного буйання свого характеру і уяви та не виключав думок щодо історичної документальності роману. Перед тим, як сісти за «Наливайку», він уважно вивчав історичні джерела, що були йому доступні. Знав зброю тих часів, одяг селян, української шляхти, польських вельмож, козацького і польського війська.

Він випишував роман як художник картину. Про легендарного героя писав гордо й весело, з великою любов'ю. І коли описав останню битву, щасливо сказав: «Усе. Маю».

Я з приємністю згадую, як у вже далекому 1999 році

наш видатний земляк В. Міняйло на презентації роману згадував про цю важливу творчу подію.

Микола Степанович у супроводі водія Івана Павловича любив з наметом виїжджати на берег Росі і там залишатися. Дуже вимогливо вибирав місце своєї «бази». Особливо цінувалися пейзажні краєвиди. Наймилішими були йому місця на Росі поблизу сіл Яблунівки, Шкарівки, Трушків... Особливо вполював Яблунівку і її багаторічного «мера» А. Савчука...

Нагадаю, що саме тут, на місці легендарного намету, в наступні роки відбувалося Всеукраїнське літературно-мистецьке свято «З обійнятих тобою днів» пам'яті видатного поета. Щороку наприкінці травня багато гостей приїжджало вже сюди, у знамениту Яблунівку, з усієї України (бували і зарубіжні). І це завжди була знаменна радісна подія.

Ми стоїмо, а він тут поміж нас

Проходить тихо і тамує подих.

Здається, то не він, а владний час

Крізь біг століть упевнено проходить.

...З більш віддалених його поїздок були Буковина, Карпати, але, як сам він згадував, – степи були миліші. Якось по дорозі на Миколаївщину ми побачили невеличкий гурт коней. Серед них – симпатичний, з біленькою мордочкою маленький жеребчик. Микола Степанович у бінокль довго його роздивлявся, мрійливо смакуючи своїм поглядом і, посміхаючись, безумовно, був досить задоволеним.

Хочу нагадати скромну історію, що сталася під Коломиєю (а Олександра Іванівна родом з цього міста). Це було під час зливи в лісі, коли збирали грузді. Тоді, як розповідала дружина поета, кошиків не вистачало. Тому «на тару» пішли й болонієві плащі. Грибів було стільки, що близькі і дальші коломийські сусіди мали їх на подарунок...

...Думаю, що після війни свято Вінграновського житиме й далі. Я в котрий раз згадую подружжя Вінграновських, наші незабутні зустрічі й поїздки, згадую наші теплі розмови. І вони завжди в моєму серці. Жили і живуть!..

Анатолій КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Померла баба Манька. Віджила свої 85 і раптом померла. Су-сідка почула, що в баби Маньки півень в сараї кричить і пішла навідатись. Так і знайшла її в ліжку. Лягла, видно, спати і не прокинулась.

Поз'їжджалися діти, внуки, правнуки, зяті й невістки, близькі й далекі родичі. Син все скаржився, що хотів маму до себе забрати в сусіднє село, а вона казала: «Куди ти мене ото вже вези-меш? З цього двору мене хіба вперед ногами». У хаті на столі лежала не-закінчена вишивка. Баба зимовими ве-чорами щось вишивала, та так і не до-шила картинку з двома сентименталь-ними голубочками.

Баба
Манька
завжди
ходила на

Баба Манька

Баба Манька завжди ходила на похорони плакати. Кажуть, колись навіть спеціально кликали плакальщиць. А вона була таким собі волонтером. Прийде, стане, зіпреться на ціпок біля воріт і, як тільки винесуть покійника з хати, заво-дить: «Та й на кого ж ти нас покидаєш...» Гарно виводила, як пісню. Так, щоб скам'янілі родичі нарешті могли випус-тити свої емоції. Рік за роком ішли з ву-лиці її подруги і друзі. Останнього вона проводжала діда Грицька. Він був із тих, про яких по смерті не кажуть нічого. Своїх дітей не мав. Жінка померла ще моло-дою. А він все живився кров'ю родичів і сусідів. Так і вмер за хатою. Там його сусідські хлопці знайшли, які забігли у двір, бо туди м'яч закотився.

От виносять діда Грицька з хати, всі мовчать, бо ну що ти скажеш про отаку людину. А баба Манька як заголо-сить: «Та й на кого ж ти, голубе наш, по-кидаааааєш, та й в яку ти ж сторону відлітаааааєш, та й не буде там ані зи-моньки, ані ліііітечка, та хто ж подасть тобі хліба крихточку...»

Усі присутні аж здригнулися, озирну-лися на бабу Маньку й засумнівалися в тому, чи такою вже стовідсотковою пад-люкою був дід Грицько. Та баба не спи-нялася: «Більш твої ж ноженки не ходи-тимуууууть, більш твої оченьки не диви-тииимуть. Та встань, голубе, підведи-иися...» На цих словах троюрідна племін-ниця покійного почала хреститися і хва-тять покійника за ноги, щоб той, бува, не надумав, чого доброго, встать. «Та куди ж ляже твоя доооороооога, та чи в землю сиру чи до Бооооога...» Осінь була тоді суха, і копачі довго матюкалися, дов-бучи тверду землю. «Ой та й туууужимо ми за тобоооо...», – на цих сло-вах сентиментальна головиха аж сльозу зронила.

Отак і везли на кладовище діда Гриць-ка під акомпанемент баби Маньки. А коли вже з поминок розходились, баба Манька раптово знайшла там своє ряд-но, яке колись зникло з двору, а сусід Федька – плуга, а тітка Марина – чавунці. Коли ж троюрідна племінниця смикну-ла, щоб витягти надвір старого матраца з лежача, звідти посипалися трухляві гроші: рублі радянські, і карбованці, і навіть гривні.

На похороні в баби Маньки уже ту-жити не було кому... На кутку жили все «молоді». То похорон вийшов слабень-кий, тихий. Стояли діти, невістки й зяті, ковтали мовчазні сльози. І тільки одна найменша внучка Яночка, коли забива-ли віко, пополотніла й заплакала вголос: «Ой, бабусічка».

Поминали лише свої – сусіди й ро-дичі. У таких родинах майно не ділять: хто за матір'ю ходив, тому усе й буде, а там як щось дасть на згадку – добре, а не дасть, то вже й таке.

Випили на поминках першу чарку, пом'янули бабу і змовкли...

Що тут скажеш, прожила ж баба ве-лике й важке життя в любові й по-вазі. Померла без болю, уві сні. От тільки ці недошиті голубочки навіва-ли смуток, та хіба ще усвідомлення дітьми, що тепер вони зовсім не діти. Хоч найстарший – уже пенсіонер, та все ж було приємно відгукуватися на «синочечок».

Середня дочка понесла другу чар-ку. Всі випили, трохи заговори-ли кожен про своє. Аж раптом старший внук каже своєму двоюрідному братові:

– А пам'ятаєш, ми вирішили іти в подорож в Америку? А баба нас із ло-зиною на велосипеді догнала вже аж за млином?

– Та да... Кричала на все село: «Ах ви ж американці, га спиди кляті!»

– Хіба то лозина?! От ми як паруб-кувать почали, ото в ма-тері лозина була. Прийшов якось із бурси, в мороз, картуз набакир, а мати як побачила, то саме в руках рубель тримала, то так і вперіщила тим рублем, кричала: «Чи для того я тебе родила, щоб ти собі голову морозив?»

– Ой, а помніте, як ми вирішили віскі в клуні гнать?

– Да, баба нас тоді спалила...

– А ми клуню спалили...

– Але брагу я спасла...

– А як до Аліни кавалер з гітарою приїжджав та під вікнами грав. А баба йому каже: «Гарно ти, синку, граєш, но в мене в сінях берданка є».

– Ага, так і здимів той кавалер.

– Мама завжди чувствовала сла-беньких кавалерів. До мене колись Микола як почав ходити, то, було, прийде під вікно і лозинкою з мене одіяло тягне, щоб я вийшла. І якось мати лягла на те ліжко, а тут хтось тягне одіяло. То вона як закричить: «Ой, Василю, рятуй! Вдіяло тікає». Та як схопить лозину, Миколі й пучки полопались.

– Шо, правда, дядь Коль?

– Ага, вже й після свайби все мені згадувала, як я її налякав. Золота теща була, завжди мала сто грам «бідові» під лавою.

– А хто згада, як мати батька нази-вала, коли він сесії сідав перед радіо слухать?

– Член правительства.

– О, точно. Так і казала: «А ти, Василю, вже член правительства».

– А ми колись рішили піратські ска-рби шукать, і баба нам всю пенсію по городу розховала. Ми з неї тільки де-сятку найшли, а сусід дід Грицько ще тиждень ходив синій, як пролісок.

Третю чарку понесла найменша дочка Галочка. Все наливала та розхлюпувала, бо регіт стояв на всю хату такий, аж шибки дзиньчали. Тільки на кухні стара повариха Валька казала своїй помічниці: «Оце, Ірино, жизнь тре-ба прожити так, щоб на твоїх поминках сльози були не тільки від сорому і жалю. Піду щас розкажу, як ми з бабою Манькою селезня різали...»

На підвіконня сіла горлиця і допит-ливо зазірала в хату. Бабина хата оживала сміхом.

Татуса Бо

▼ Третину життя люди-на проводить уві сні. Святі отці Православної Церкви розрізняють три види сно-видінь. Перший – найпоши-реніший – це суєтні, пусті сні, що нічого не означа-ють. Вони є відображенням у мозку людини її буденних тривог і турбот. По-друге, бувають сні духовного по-ходження: забарвлені або певною духовною силою, що страшить, позбавляє спокою, недобре збуджує, або ж, навпаки, – приносять мир у душу. І, по-третє, є сні, що мають пророче зна-чення, про які багаторазо-во згадується у Біблії.

▼ Святий Симеон Но-вий Богослов пише: «Те, чим душа зайнята і про що говорить тілесній у бадьо-рості, про те мріє або філософствує вона й уві сні: якщо проводить увесь день у клопотах і справах житейських, то те ж сує-тить її у сні; якщо ж вона наповнюється Божествен-ним, небесним, то й під час сну вона перебуває у цьому й умудряється виді-ннями». Звісно, слід мати на увазі і вплив нашої фізіології, наприклад, жаж-ливі видіння при хворобах органів тіла.

▼ Святі отці навчають, що сновидіння бувають чистими і світлими тоді, коли наше серце світле й чисте, і що характер снів відповідає духовному

стану людини в неспанні. Якщо людина не живе у Бозі та не має в собі Його Ду-ха, то вона пе-ребуває під впливом при-страстей, тур-бот і суєти. Інакше кажучи – під владою лукавого духа, який безперервно навіює їй думки та почуття. Те ж саме продовжує робити злий дух з людиною й уві сні. Саме тому святі отці забороняють надавати снам якогось значення чи тим більше розповідати їх іншим, вважаючи їх одкро-веннями з потойбічного світу.

▼ Святитель Феофан Затворник навчає: «Ви пи-таєте, чи можна вірити снам? Краще не вірити, тому що ворог і вдень ба-гато пустого навіює в го-лову, а у сні це йому ще зручніше. Якщо якісь сні збуваються, то дякуйте Богові за милість, за приємні та повчальні сні дякуйте. Від снів звабних, спокусливих швидше очи-щайте після пробудження душу свою і пам'ять. Най-кращий засіб для цього – молитва і читання еван-гельських повчань».

▼ Оскільки ми часто помічаємо Боже напучу-

Про сні

вання при світлі дня, то і над деякими снами слід, можливо, задуматися: чи, бува, не викриває мене Господь у цьому сні в яко-мусь гріхові, пристрасті чи слабкості? Чи не хоче Він урозумити мене або засте-регти від чогось?

▼ Святі отці радять сні зберігати в таємниці. Лише досвідченому в ду-ховному житті отцеві чи старцю можна розповіда-ти сні, щоб одержати їх пояснення. І, звісно, у жодному разі не звертати-ся до чарівників, медіумів, знахарів та книг-сонни-ків, ними написаних. Це страшний гріх.

▼ Як щодо снів – чи є вони благодатними, чи від лукавого, так і щодо усіх надприродних явищ у монахів святої Афонсь-кої гори є хороше прави-ло: «Не приймай і не відкидай».

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

ПЕРЛОВКА З М'ЯСОМ ТА КВАШЕНОЮ КАПУСТОЮ

Перловка – 0,5 кг, свинина (курятина) – 1 кг, квашена капуста – 0,6-0,7 кг, цибуля – 2 шт. (великі), часник – 5 зубчиків, олія, сіль – чайна ложка + дрібка для перловки, чорний перець (мелений), кмин – чайна ложка, лавровий лист – 2 шт., цукор – дрібка, гаряча вода.

Перловку промивають, сушать і обсмажують на сковороді. Крупа має набутися золотистого відтінку.

Свинину (або курку) нарізають на великі шматки та обсмажують на сильному полум'ї. Повинна з'явитися рум'яна скоринка. Обсмажувати м'ясо краще в каструлі чи казані з товстим дном.

Далі до м'яса додають цибулю, яку нарізали півкільцями. Обсмажують 2-3 хв., після чого всипають спеції: кмин, перець, сіль, лаврушку, тертий часник. Перемішують та готують ще 3 хв. Полум'я роблять слабшим (нижче за середнє). В ємність викладають капусту, всипають цукор і рівномірно розподіляють по каструлі. Потім додають обсмажену перловку та заливають все гарячою водою. Рідина має повністю покрити крупу.

На повільному вогні готують півтори години. Потім зніма-ють із плити, добре перемішують і подають до столу.

ОВЕН. Несподівана пропозиція змусить по-ново-му поглянути на людину, яку ви раніше не сприймали серйозно. Варто виділити час для стратегічного планування.

ТЕЛЕЦЬ. Професійний успіх залежатиме від того, наскільки зосереджено й організовано ви підійдете до кожної задачі. Якщо з'явиться конфлікт із керівництвом, краще промовчати.

БЛИЗНЮКИ. Зосередьтеся на тих завданнях, які реально завершити за день-два. У колективі можуть з'явитися чутки, що потім можуть зіграти проти вас, тож тримайте дистанцію, аби не потрапити у чужі ігри.

РАК. Зірки обіцяють успіх там, де ви вже майже втратили надію. Уникайте імпульсив-них рішень на роботі — вони можуть мати наслідки.

ЛЕВ. Настав час вивести давню ідею з тіні. Найсильніші дні — середа та субота: плануйте найважливіше саме на ці дати.

ДІВА. Складіть списки справ, перевірте документи, наведіть лад у робочому про-сторі. Вашу пунктуальність і педантичність помітить керівництво.

ТЕРЕЗИ. Тиждень емоційно нестійкий. Легко потрапити в конфлікти. Якщо працює-те з клієнтами, то чітко окреслюйте межі.

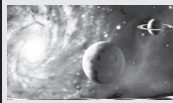
СКОРПІОН. Тиждень сприятливий для прояву ініціативи, лідерства й ухвалення сміли-вих рішень. У вихідні очікується несподіваний поворот долі або знайомство.

СТРІЛЕЦЬ. З'явиться бажання втекти від усього — але насправді ви ближче до мети, ніж здається. Тиждень добрий для навчання, тренінгів і розширення кругозору.

КОЗЕРІГ. Поспішні кроки зараз будуть точно не найкращим вибором. Кінець тижня підходить для планування бюджету або купівлі техніки.

ВОДОЛІЙ. Чекайте на зміни. Якщо буде запрошення до спільного проєкту — погоджуйтесь. Результат може перевершити очікування. У вихідні ймовірний приємний сюрприз.

РИБИ. Відчуття втоми не має змусити вас здатися. Серед звичних справ ховається важлива деталь — ви її не відразу помітите, але вона стане ключем до прогресу. Отримаєте те, що принесє справжню радість.

Гороскоп
6 – 12 жовтня

Сайт
Dumka
UA

П'ятниця, 3.10
ніч +3
день +10

Субота, 4.10
ніч +9
день +16

Неділя, 5.10
ніч +9
день +17

Понеділок, 6.10
ніч +10
день +17

Вівторок, 7.10
ніч +10
день +17

Середа, 8.10
ніч +10
день +17

Четвер, 9.10
ніч +10
день +16

Твоє життя починається мам, де закінчується страх.

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук"
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 04334851000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.